

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/86/2017
Identifikačné číslo spisu:	7913213180
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7913213180.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ Mesto Trebišov, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika 862/204, IČO: 00 331 996, 2/ Cirkevná základná škola svätého Juraja, so sídlom v Trebišove, Gorkého 2212/55, IČO: 35 541 083, obaja zastúpení IURISTICO s. r. o., so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, IČO: 36 588 041, proti žalovanému K. bývajúcemu v Y., zastúpenému JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska 16, o náhradu škody, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13 C 160/2013, o dovolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. novembra 2016, sp. zn. 2 Co 520/2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 22. novembra 2016, sp. zn. 2 Co 520/2015 z r u š u j e v celom rozsahu a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2015, č. k. 13 C 160/2013-198 návrh žalobcov 1/, 2/, ktorým sa domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť im spoločne a nerozdielne sumu 5.594,- Eur s príslušenstvom zamietol a uložil žalobcom 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania. Mal za preukázané, že žalobca 1/ je vlastníkom nehnuteľnosti - budovy telocvične a bazéna pri Základnej škole na ulici A., v súčasnosti Cirkevnej základnej školy sv. Juraja (ďalej aj „škola“) a žalobca 2/ je správcom budovy telocvične a bazéna, pričom žalovaný bol v minulosti riaditeľom školy. Žalovaný bol však z dôvodu závažného porušenia všeobecne záväzných právnych predpisov z funkcie riaditeľa školy rozhodnutím Mesta Trebišov (ďalej aj „mesto“) zo dňa 19. apríla 2013 odvolaný. Jedným z dôvodov odvolania z funkcie riaditeľa školy bolo aj to, že zanedbal povinnosti súvisiace s ochranou majetku vo vlastníctve mesta, v dôsledku čoho vznikla škoda veľkého rozsahu, za ktorú podľa žalobcov 1/, 2/ v plnom rozsahu zodpovedá žalovaný, keď ako štatutárny zástupca žalobcu 2/ nesplnil to, čo mu z titulu jeho funkcie vyplývalo. V konaní podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo sporné, že žalovaný bol v pracovnoprávnom vzťahu so žalobcom 2/, a to na základe pracovnej zmluvy zo dňa 26. augusta 2006, na ktorý sa vzťahoval Zákonník práce v plnom rozsahu. Rovnako nebolo sporné ani to, že od 1. júla 2008 žalovaný bol vymenovaný za riaditeľa žalobcu 2/. V tomto ohľade sa na neho vzťahuje zákon č. 522/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme a podľa § 1 ods. 4 citovaného zákona na pracovnoprávne vzťahy

zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce. Bolo preto podľa názoru súdu prvej inštancie nesporné, že právny vzťah z titulu pracovnej zmluvy existoval iba medzi žalobcom 2/ a žalovaným. Žalovaný so žalobcom 1/ nebol v žiadnom právnom vzťahu, na ktorej skutočnosti nemení nič ani to, že za riaditeľa školy ho vymenoval primátor mesta, t. j. žalobcu 1/ a bol štatutárnym zástupcom školy, ktorej bol zverený majetok žalobcu 1/ do správy. Žalobca 2/ bol teda správcom tohto majetku v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej aj ako „zákon o majetku obcí“). Po tomto zistení súd prvej inštancie konštatoval, že na strane žalobcu 1/ chýba aktívna vecná legitimácia na podanie žaloby voči žalovanému na súd z dôvodu neexistencie pracovnoprávneho vzťahu medzi nimi, preto voči nemu návrh zamietol. Pri skúmaní, či žalobca 2/ má aktívnu vecnú legitimáciu v tomto konaní súd prvej inštancie poukázal na to, že pri nároku na náhradu škody v zmysle Zákonníka práce, ktorý bolo potrebné v danom prípade aplikovať, musia byť splnené zároveň všetky podmienky zakladajúce nárok žalobcu 2/ na náhradu škody voči žalovanému, a to porušenie povinnosti, vznik (existencia škody) a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Súd prvej inštancie vyjadril názor, že škoda preukázateľne vznikla, ale nie na majetku žalobcu 2/, keď tento bol iba správcom tohto majetku a nie vlastníkom, a teda žalobcovi 2/ škoda nevznikla. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatoval, že ani žalobca 2/ nebol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, a preto ju aj voči nemu zamietol. Keďže súd prvej inštancie mal za to, že základ nároku z vyššie uvedených dôvodov nebol daný, nezaoberal sa otázkou výšky škody a navrhovaným znaleckým dokazovaním, ktoré by ustálilo výšku uplatneného nároku a nepovažoval za právne významné ani to, či škoda vznikla zavinením žalovaného alebo jeho nedbanlivosťou.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/, 2/ rozsudkom z 22. novembra 2016, sp. zn. 2 Co 520/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania. Plne sa stotožnil s právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že v danom prípade nebolo sporné, že škoda, ktorej náhrady sa žalobcovia 1/, 2/ domáhajú, vznikla na nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom je mesto (žalobca 1/), pričom žalobca 2/ je len správcom predmetnej nehnuteľnosti v súlade s § 6 ods. 1 zákona o majetku obcí. Podľa názoru odvolacieho súdu ako správca nie je žalobca 2/ subjektom majetkových práv, pričom práva a povinnosti týkajúce sa predmetnej nehnuteľnosti vznikli a vznikajú priamo mestu (žalobcovi 1/), a teda aj nárok na náhradu škody musí patriť priamo žalobcovi 1/. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že škoda preukázateľne vznikla, avšak nie na majetku žalobcu 2/, ktorý hospodáril s majetkom mesta zvereným mu do správy, ale vznikla na majetku žalobcu 1/, ktorý jediný sa môže domáhať náhrady škody spôsobenej na tomto majetku. Odvolací súd uzavrel, že v preskúmvanej veci si žalobcovia 1/, 2/ nepochybne uplatnili náhradu škody, ktorú mal žalovaný spôsobiť pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávných povinností, za ktorú škodu však v zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka zamestnanec nezodpovedá, ale za takúto škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ. Odvolací súd preto dospel k záveru, že aj keď žalobcovi 1/ vznikla škoda, a teda je aktívne legitimovaný na podanie žalobného návrhu na náhradu vzniknutej škody, nemôže si túto uplatniť priamo voči žalovanému, ktorý mal túto škodu spôsobiť pri plnení svojich pracovných povinností, a teda za túto škodu priamo nezodpovedá, lebo nebol v pracovnoprávnom vzťahu so žalobcom 1/. Za správne považoval odvolací súd aj posúdenie súdom prvej inštancie, že v prípade ak základ nároku nebol daný, nebolo ani potrebné sa zaoberať otázkou výšky škody.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadli včas podaným dovolaním žalobcovia 1/, 2/, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd ustálil, že z ustanovenia § 6 ods. 4 zákona o majetku obcí vyplýva, že žalobca 2/ ako správca majetku žalobcu 1/ nie je subjektom majetkových práv, pretože práva a povinnosti vznikajú priamo mestu (obci), t. j. žalobcovi 1/. Poukázali ďalej na to, že odvolací súd preto prijal záver, že náhrady škody sa môže domáhať iba žalobca 1/ ako vlastník nehnuteľnosti len podľa všeobecného zodpovednostného princípu podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tento právny záver odvolacieho súdu dovolatelia nepovažovali za správny, nakoľko nerieši zodpovednostný vzťah medzi mestom a štatutárnym zástupcom správcu majetku mesta, ktorý bol navyše u správcu majetku v

pracovnoprávnym pomere. Dovolateľ na základe uvedeného dôvodil, že v zmysle zásad lex posterior derogat legi priori a lex specialis derogat legi generali by malo platiť, že ustanovenie § 6 ods. 4 zákona o majetku obcí má mať prednosť, a teda má vylúčiť aplikáciu všeobecného ustanovenia § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže právne úkony a ich následky (práva a povinnosti) vznikajú priamo zastúpenému, je dôvodné mať podľa dovolateľov za to, že by nárok na náhradu škody malo uplatňovať priamo mesto (obec) voči štatutárnemu orgánu správcu majetku mesta (obce), a teda z uvedeného ustanovenia vyplýva aktívna vecná legitimácia žalobcu 1/ priamo voči žalovanému. Z tohto dôvodu v tejto súvislosti zároveň žalobcovia zdôrazňovali, že žalobca 2/ bol rozpočtovou organizáciou žalobcu 1/, a teda bol naňho napojený finančnými vzťahmi cez jeho rozpočet, preto nie je možné, aby si mesto zažalovalo vlastnú rozpočtovú organizáciu. Podľa názoru dovolateľa pokiaľ odvolací súd urobil vo veci iný právny záver, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Zároveň pokiaľ súd prvej inštancie, s čím sa odvolací súd stotožnil, ďalej vylúčil možnosť žalobcu 2/ uplatňovať si náhradu škody voči žalovanému, pretože žalobcovi 2/ nemala vzniknúť škoda, ale najskôr mal žalobca 1/ žalovať žalobcu 2/, aby potom následne tento mohol žalovať žalovaného, tieto úvahy súdov oboch inštancií podľa dovolateľov vychádzajú z mylnej predstavy o účinkoch súdnych rozhodnutí. V civilných vzťahoch súdy rozhodujú zásadne deklaratórne, a teda práva a povinnosti v nich autoritatívne zistené musia vyplývať z iných právnych skutočností. Dovolatelia taktiež nesúhlasili s výrokom o trovách odvolacieho konania, kde v prípade neúspechu v spore mal odvolací súd podľa ich názoru uplatniť moderačné právo, čím vec nesprávne právne posúdil. Navrhli rozsudky oboch inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že (dovoláním) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je potrebné zrušiť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka

práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

10. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

11. Z dovolania je zrejmé, že žalobcovia považujú za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú právnu otázku týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie v konaní o náhradu škody, pričom škoda mala byť spôsobená žalovaným v pracovnoprávnom vzťahu so žalobcom 2/ na majetku vo vlastníctve žalobcu 1/, ktorý mal v zákonnej správe žalobca 2/, pričom žalovaný bol štatutárnym zástupcom správcu majetku (žalobcu 2/) v zmysle zákona o majetku obcí. Z obsahu dovolania vyplýva, že podľa dovolateľov sporným okrem legitímácie ostáva aj právne posúdenie zodpovednostného vzťahu, resp. otázka správnej aplikácie a priority tej-ktorej právnej normy na daný skutkový stav. Taktiež dovolatelia poukázali na otázku právneho posúdenia z hľadiska vylúčenia zodpovednosti žalovaného za škodu v takejto situácii v dôsledku neexistencie subjektu aktívnej vecnej legitímácie v takomto prípade.

12. Tu dovolací súd uvádza, že právna otázka - aktívna vecná legitímácia subjektu v zmysle § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v konaní o nároku na náhradu škody, ktorú žalobcovia nastolili a dostatočne konkretizovali v dovolaní, nebola dosiaľ dovolacím súdom vyriešená v dovolateľmi vymedzenom zmysle a rozsahu. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalobcov je podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné. Ostatné v dovolaní načrtnuté právne otázky neboli právne posudzované odvolacím súdom (neboli predmetom odvolacieho konania), preto v ďalšom ani nemôžu byť predmetom dovolacieho prieskumu.

13. Všeobecne sa pod vecnou legitímáciou rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna sporová strana civilného procesu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia) a sporová strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia). O nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sa jedná v prípade, ak žalobca, ktorý tvrdí, že je nositeľom hmotného práva v konaní nepreukáže, že je takýmto nositeľom.

14. V danom prípade nebolo sporné, že škoda, ktorej náhrady sa žalobcovia 1/, 2/ domáhajú vznikla na nehnuteľnosti, ktorej vlastníkom je mesto (žalobca 1/), pričom žalobca 2/ bol správcou predmetnej nehnuteľnosti v súlade s § 6 ods. 1 zákona o majetku obcí a v zmysle § 6 ods. 4 citovaného zákona o majetku obcí ako správca vykonával právne úkony pri správe majetku obce v mene obce.

15. Podľa § 6 ods. 3 zákona o majetku obcí, správa majetku obce je súhrn oprávnení a povinností správcu alebo mestskej časti k tej časti majetku, ktorú im obec zverila do správy alebo ktorú správca nadobudol vlastnou činnosťou. Správca alebo mestská časť sú oprávnení a povinní majetok obce držať, užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, brať z neho úžitky a nakladať s ním v súlade s týmto zákonom a so zásadami hospodárenia s majetkom obce; mestská časť tiež v súlade so štatútom mesta.

16. Podľa § 6 ods. 4 zákona o majetku obcí, správca nemôže nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva. Majetok, ktorý správca nadobúda, je vlastníctvom obce. Správca alebo mestská časť vykonáva právne úkony pri správe majetku obce v mene obce. Správca alebo mestská časť koná v

mene obce pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku obce, ktorý spravuje.

17. Podmienky nakladania s majetkom obce upravuje teda špeciálny zákon (lex specialis), ktorým je zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Ten priamo vymedzuje niektoré z pohľadu zákonodarcu najzávažnejšie majetkové dispozície, pričom sa tak deje na základe odkazu v ustanovení § 11 ods. 4 písm. a/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení (určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním). Ostatné je prenechané na úpravu tej-ktorej obce v podobe tzv. zásad hospodárenia s majetkom obce. Ide o dokument, ktorý musí mať prijatý každá obec. Je pritom schvaľovaný obecným zastupiteľstvom. Zákon nehovorí, či má byť schválenie vo forme uznesenia alebo všeobecne záväzného nariadenia. Z povahy veci je však vhodnejšie, ak sa tak udeje uznesením. Základný povinný minimálny obsah zásad hospodárenia určuje ustanovenie § 9 ods. 1 zákona o majetku obcí, podľa ktorého zásady hospodárenia s majetkom obce, ktoré určí obecné zastupiteľstvo, upravujú najmä:

- a) práva a povinnosti organizácií, ktoré obec zriadila, pri správe majetku obce,
- b) podmienky odňatia majetku organizáciám, ktoré obec zriadila,
- c) postup prenechávania majetku do užívania,
- d) nakladanie s cennými papiermi,
- e) ktoré úkony organizácií podliehajú schváleniu orgánmi obce,
- f) spôsoby výkonu práv vyplývajúcich z vlastníctva cenných papierov a majetkových podielov na právnických osobách založených obcou alebo v ktorých má obec postavenie ovládajúcej osoby alebo rozhodujúci vplyv s dôrazom na transparentnosť a efektívnosť nakladania s majetkom.

18. Zásady hospodárenia s majetkom obce tak predstavujú z pohľadu formálneho nástroj obligatórnej normatívnej povahy, ktorý však z hľadiska obsahového (materiálneho) možno charakterizovať ako akýsi obecný „zákon“ o nakladaní s majetkom obce. Zásady hospodárenia sú prejavom samostatnosti obce pri hospodárení s jej majetkom. Sú aj vyjadrením prístupu štátu, ktorý ponecháva takouto formou obci priestor, aby samostatne zvažila podobu pravidiel hospodárenia s jej majetkom s ohľadom na jej konkrétne pomery.

19. Obec môže svoj majetok spravovať sama, alebo sprostredkovane, t. j. prostredníctvom správcu majetku obce. Správcom majetku obce v širšom význame môže byť rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zriadená obcou/mestom podľa § 21 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (správca majetku obce podľa osobitného predpisu). Správca majetku obce vykonáva správu zvereného majetku a je oprávnený a povinný starať sa o majetok obce, t. j. tej časti majetku, ktorú mu obec zverila do správy alebo ktorú správca nadobudol vlastnou činnosťou, užívať ho na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, brať z neho úžitky, nakladať s ním v súlade so zákonom o majetku obcí a so zásadami hospodárenia s majetkom obce. To, že správca majetku obce tento majetok spravuje však neznamená, že tento majetok aj vlastní - zákon len oprávňuje správcu majetku obce na nakladanie s majetkom obce. Správca nenadobúda do svojho vlastníctva majetok obce, tento majetok nadobúda len do správy. Správca majetku obce v širšom význame (rozpočtová alebo príspevková organizácia zriadená obcou) je oprávnený nakladať s majetkom zvereným mu do jeho správy a má taktiež povinnosti podľa § 6 ods. 3 zákona o majetku obcí. Zároveň vykonáva za obec právne úkony pri správe majetku obce v mene obce. Správca majetku obce koná v mene obce pred súdmi, ako i pred inými orgánmi v tých veciach, ktoré sa týkajú majetku obce v jeho správe. Z uvedeného vyplýva, že na takéto konanie nie je potrebné osobitné plnomocenstvo, ide teda o prípad zákonného zastúpenia.

20. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že žalobca 2/ je len správcom majetku žalobcu 1/ a nie je jeho vlastníkom bol správny, avšak nesprávne bolo jeho právne posúdenie pri aplikácii (výklade) právnej normy ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, keď uviedol, že ani jeden zo žalobcov nie je aktívne vecne legitimovaný v spore vo vzťahu k žalovanému (žalobca 1/ z dôvodu neexistencie právneho vzťahu so žalovaným a žalobca 2/ z dôvodu neexistencie jeho vlastníckeho práva k majetku, na ktorom vznikla škoda). Zákon výslovne uvádza, že správca koná

v mene vlastníka ohľadne zvereného majetku pred súdmi a inými orgánmi. Nakoľko správca majetku má zákonnú povinnosť majetok obce chrániť pred poškodením, zničením alebo stratou (§ 7 ods. 2 písm. b/ zákona o majetku obcí) a používať všetky právne prostriedky na ochranu majetku, vrátane včasného uplatňovania svojich práv alebo oprávnených záujmov pred príslušnými orgánmi (§ 7 ods. 2 písm. c/ zákona o majetku obcí), nemožno preto považovať za správny právny záver odvolacieho súdu o tom, že žalobca 2/ nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby na náhradu škody, pretože nie je vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej vznikla škoda, a preto nevznikla škoda jemu. Takýto výklad nie je v súlade so zákonom o majetku obcí (lex specialis) a predstavuje formalistický výklad a aplikáciu práva.

21. Dovolací súd dáva odvolaciemu súdu do pozornosti ešte aj tú skutočnosť, že zákon o majetku obcí len veľmi rámcovo upravuje podmienky nakladania s majetkom obce a odkazuje na zásady hospodárenia s majetkom obce, ktoré ako normatívny predpis odvolací súd vôbec nezobral do úvahy pri skúmaní oprávnení a povinností žalobcu 1/ aj 2/ ohľadne majetku, na ktorom vznikla škoda (viď bod 17. a 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia). Z tohto dôvodu bolo rozhodnutie odvolacieho súdu predčasné a aj v dôsledku toho nesprávne.

22. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky dovolateľov, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (aktívna vecná legitimácia správcu majetku obce pri uplatňovaní nároku na náhradu škody vyplývajúca z § 6 ods. 4 zákona o majetku obcí), najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcov je nielen prípustné, ale tiež dôvodné.

23. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.